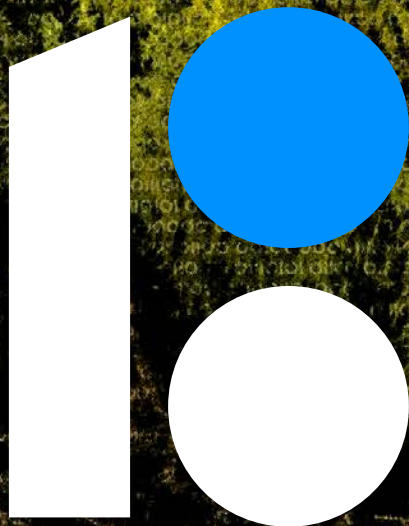

Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100.sünnipäevaks?

**Millist ÄPPI
kasutaksin Eesti Vabariigi
arendajana tulevikus.**

EESTI

Esseekonkursi
auhinnatud
tööd 2017

HARIDUS- JA
TEADUSMINISTEERIUM

1. Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks? või
2. Millist ÄPPI kasutaksin Eesti Vabariigi arendajana tulevikus?

Esseekonkursi auhinnatud tööd

Haridus- ja Teadusministeeriumi ning Integratsiooni Sihtasutuse 2017. aasta kodanikupäevaks välja kuulutatud esseekonkursi

„Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?“ või
„Millist ÄPPI kasutaksin Eesti Vabariigi arendajana tulevikus?“
auhinnatud tööd.

Koostanud **Toivo Sikk**

Autoriõigus kuulub väljaandjale ja essee autoritele

ISBN 978-9949-517-18-3

Trükis on paigutatud Integratsiooni Sihtasutuse raamatukokku

ISBN 978-9949-517-18-3

Haridus- ja Teadusministeeriumi ning Integratsiooni Sihtasutuse 2017. aasta kodanikupäevaks väljakuulutatav esseekonkurss on pühendatud Eesti Vabariigi 100. aastapäevale ja Eesti Vabariigi tulevikule.

Essee teemadeks on:

1. Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100.sünnipäevaks?
2. Millist ÄPPI kasutaksin Eesti Vabariigi arendajana tulevikus?

JUHEND

1. Üldalused

- 1.1 Konkursi korraldaja on Integratsiooni Sihtasutus, rahastaja Haridus- ja Teadusministeerium.
- 1.2 Konkurss on avalik ja üheetapiline.

2. Eesmärk

- 2.1 Väärtustada Eesti riiki ja selle ajalugu ning iga üksikisiku rolli Eesti ühiskonna arendamisel.
- 2.2 Toetada õpilaste aktiivsust Eesti Vabariigi 100. aastapäevale pühendatud ettevõtmiste korraldamisel ja nendes osalemisel.
- 2.3 Julgustada õpilasi kaasa rääkima Eesti Vabariigi arenguga seonduvatel teemadel.
- 2.4 Saada huvitavaid ideid sellest, kuidas võiks välja näha EV100 sünnipäev ja mida peaks see sündmus andma ühiskonnale/noortele.
- 2.5 Tunnustada õppurite kodanikuteadlikkust ning soovi panustada Eesti ühiskonda ja selle arengusse.

3. Tingimused

- 3.1 Konkurss on avatud üldhariduskoolide 7.-12. klasside ja kutseõppeasutuste õpilastele.
- 3.2 Konkursile ootame osalema õppureid kolmes kategoorias:
 - 3.2.1 esimene kategooria – üldhariduskooli 7.-9. klassi õpilased;

- 3.2.2 teine kategooria – üldhariduskooli 10.-12. klassi õpilased;
3.2.3 kolmas kategooria – kutseõppeasutuste õpilased.
- 3.3 Iga konkursil osaleja võib võistlustele saata ühe essee, ühel pakutud teemal.
- 3.4 Konkursile esitatud essee peab olema kirjutatud eesti keeles.
- 3.5 Konkursil osalemiseks esitada kuni 2 lehekülje pikkune (umbes 3 600 tähemärki) essee, kasutades Times New Roman fonti kirja suurusega 12, reavahega 1,5 üles seatuna Integratsiooni Sihtasutuse e-posti aadressil: essee@integratsioon.ee. **Esseele lisada autori nimi, kooli nimetus, klassi või rühma number, kontakttelefon ning e-posti aadress** (vaata essee kirjutamise blanketti).
- 3.6 **Konkurss kestab 25. septembrist – 13. oktoobrini 2017. a.**

4. Konkursi tööde esitamine

- 4.1 Töö tuleb esitada elektrooniliselt aadressile – **essee@integratsioon.ee**.
- 4.2 Essee esitamise viimane tähtaeg on **13. oktoober 2017** (e-kirja saatmise kuupäev).

5. Auhinnad

- 5.1 Kõikides kategooriates anname välja ühe esimene, kaks teist ja kaks kolmandat auhinda ning ergutusauhinnad. Sobiva tasemega tööde puudumisel on žüriil õigus muuta auhindade jagunemise korda.
- 5.2 Kokkuvõtte ja avalikustamine toimub aadressil: www.integratsioon.ee. Konkursile laekunud esseed säilitatakse Integratsiooni Sihtasutuses. Konkursitöid on õigus kasutada trükistes autoritega kokkuleppel.

6. Žürii

- 6.1 Võistlustöid hindab 7 liikmeline žürii, kuhu kuuluvad:

1) Kersti Kivirüüt	- Haridus- ja Teadusministeerium, üldharidusosakonna peaekspert
2) Anu Raudsepp	- Tartu Ülikool, ajaloo didaktika dotsent, PhD
3) Anneli Ohvril	- EV100 turundus- ja kommunikatsioonijuht
4) Reelika Laes	- Kehtna Majandus- ja Tehnoloogiakool, ajaloo ja ühiskonnaõpetuse õpetaja
5) Ingrid Paggi	- Tallinna 21. Kool, sotsiaal-humanitaarainete õppetooli juht
6) Sulev Valdmaa	- Loksa Gümnaasium, ajaloo- ja ühiskonnaõpetuse õpetaja, J.T. Instituudi kodanikuhariduse keskus, juht; J.T. Instituudi kodanikuhariduse keskus, juht
7) Toivo Sikk	- Integratsiooni Sihtasutus, arenduskeskuse kodanikuhariduse valdkonnajuht

7. Võitjate avalikustamine

- 7.1 Võitjate nimed avalikustatakse Integratsiooni Sihtasutuse kodulehel (www.integratsioon.ee). Võitjatega võetakse ühendust individuaalselt ja neile esitatakse kutse esseekonkursi ja kodanikupäeva viktoriinide parimate vastuvõtule, mis toimub **2017. aasta 28. novembril Mustpeade majas** (Pikk tn 26, 10133 Tallinn) ja **Riigikogu istungitesaalis** (Lossi plats 1a, 15165 Tallinn).

Essee teemal:

- 1. Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100.sünnipäevaks?**
või
- 2. Millist ÄPPI kasutaksin Eesti Vabariigi arendajana tulevikus?**

Autori nimi:

Kooli nimi:

Klassi või rühma number:

Kontakttelefon:

e-posti aadress:

Haridus- ja Teadusministeeriumi ning Integratsiooni Sihtasutuse 2017. aasta kodanikupäevaks välja kuulutatud esseekonkursi „Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?“ või „Millist ÄPPI kasutaksin Eesti Vabariigi arendajana tulevikus?“ tulemused

25.09–13.10 oli kõigil üldhariduskoolide VII–XII klassi ja kutseõppeasutuste õpilastel võimalus kirjutada essee järgmistel Eesti Vabariigi 100. sünnipäevaga seonduvatel teemadel: „Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?“ või „Millist ÄPPI kasutaksin Eesti Vabariigi arendajana tulevikus?“. Me kõik soovime tänada Eesti Vabariiki esimese suure juubeli puhul, aga kuidas? Seda saame teada õpilaste kirjutatud esseedest. Nad kirjutasid näiteks nii:

- Kui nüüd tõsiselt mõelda, siis ma ei saa ju lihtsalt poodi minna ja osta sealt mõne ilusa kaardi koos kommikarbi ning lillekimbuga. Aga mida saaksin siis mina kingikotti pista ja kuhu õnnesoovi kirjutada, et see siis oma kallile isamaale kinkida? Eks ikka midagi, mis tuleb südamest ja mille loomisele saan ise kaasa aidata. Mina kingiksin Eesti loodusele puhast tervist. Kuidas seda teha?
- Kinkide tegemine pole alati just kõige kergem, kuna soovin, et need oleksin mõttega tehtud ja tähenduslikud. Seda, mida Eesti mulle tähendab, pole kahjuks võimalik füüsiliselt väljendada. Seega kingiksin oma südamest kõige ilusamaid soove. Mulle on alati meeldinud Eesti lopsakad, rohelised ja ilusad metsad ning loodus, mis on alati värvikirev ja silmapaistev. Oktoobrikuu puulehtede krudisemine jalataldade all, kevadised laululinnud ja tärkav loodus, mõnusad külmad talvekuud ja just paraja soojusega suved – need on Eesti omapära. Soovin kinkida Eestile pikaks ajaks vapustavalt ilusat loodust ning et see ka sellisena püsima jääks.
- Kui kujutada Eestit inimesena, ei oleks ta kindlasti mitte oma eluringi lõpule lähenev väärikas vanainimene. Saja-aastane inimene on suure kogemuste pagasiga ning loodetavasti oma elu jooksul korda saatnud kõik, mida ta soovis. Kuid peaaegu 100- aastast Eestit näen kui nooruslikku, kiirelt arenevat ning suurte eesmärkidega riiki. Eesti Vabariigi 100. sünnipäeva kingitus peaks olema sama uhke, kui see kõlab.
- Kui kätte on jõudnud see tähtis ja kauaoodatud päev, heiskan ma pidulikult oma koduõuel sinimustvalge lipu ning suundun kooki sööma, mille olen selleks puhuks küpsetanud. Pärast koogisöömist sõidan oma kodukoha kaunitesse paikadesse, kus saan loodust imetleda. Ma naudin oma isamaa ilu ja võlu ning kuulan ära tema valu ja vaeva. Viibin sel päeval koos pere ja teiste lähedastega, sest kokkuhoidmine ja mõtetes Eestiga olemine on üheks suurimaks võimaluseks tänu avaldada.
- Tahan Eestile sünnipäevaks kinkida kooli. Ideaalse kooli. ... Kool on koht, kus ei peaks toimuma mitte pelgalt teadmiste omandamine ja faktide kuiv tuupimine, vaid kool peaks kasvatama lastest õnnelikud maailmakodanikud, kes tunnevad, kuulavad ja austavad ennast ning teisi. Kooli peamine ülesanne peaks olema noorte suunamine ja toetamine nende iseseisvumisel, kool peaks inspireerima noori end harima ja avastama.
- Leian, et tuleviku Eesti oleneb ka minust, seega proovin teha kõik, et meie riik jätkaks täisväärtuslikuna ka tulevikus. Ma aitan neid, kes seda vajavad – ja neid pole üldsegi vähe. Loodan saada ka hea hariduse ja töökoha, et oma lastele olla tulevikus hea eeskuju ja juhendaja. Ma ei karda, et võiksin mõnes ettevõtmises põruda, sest raskused ongi selleks, et neid ületada.

Esseedest tuli välja, et riigile kingitust teha polegi nii lihtne – see pole sama, mis sõbrale, sõbrannale, emale, isale või mõnele tuttavale, sest see kingitus on millelegi suuremale, tähtsamale. Esseedest võis välja lugeda ka seda, et autorid pidasid end nii tähtsa kingituse tegemiseks nooreks või vähe kogemusi omavateks. Päris mitmes töös sooviti Eesti vabariigile kinkida ennast, st kinkida kingitus, mis aja jooksul muutub. Nii võib kujuneda olukord, kus kingitusi ei tule ainult kolm, vaid kinkija arenedes neid lisandub. Sellega seadsid kirjutajad enestele arengukohustuse – inimene areneb ühes sünnipäevalapsega ehk riigiga ja mine tea, millise kingituse riik lõpuks saab.

Kuna üheks essee teemaks oli enda panemine vabariigi arendaja ja äpi kasutaja rolli, siis ka sellel teemal essee kirjutajad mõtlesid tulevikule mahus, milleks nad praegu suutelised olid. Näiteks pakkus üks kirjutaja välja äpi, mille abil saaks igas kohas ja ajal siseneda

„kuulsuste kaardile“ ning tutvuda selle paikkonna väljapaistvate isikutega. Selle essee autor arvas, et selline rakendus oleks tulevikus väga oluliseks tööriistaks kõigile, kes tahavad midagi teada Eesti kohta või olla kursis Eesti inimeste tegemiste ja kuulsustega. Seda rakendust saaksid kasutada kõik noored ja vanad nii Eestis kui ka välismaal. Kõik saaksid Eestist rohkem teada.

Üks autor soovis Eestile kinkida auto, mis kannab nime Pegasus. Ta nägi oma meeskonda auto arendajana ning viiekümne aasta pärast lootis ta, et uus ja populaarne keskkonnasäästlik auto toob Eestile kuulsust ning vähendab loodusõnnetuste esinemistõenäosust.

Esseekonkursile saatis oma töö 46 õpilast 14 koolist. Esitatud töödest õhkus soovi kinkida Eesti Vabariigile midagi, mis poleks ostetud poest, vaid oleks noore enda tehtud. Kirjutajad tunnistasid, et midagi Eesti Vabariigile kinkida on raske, kuid mõnsid samas, et ka palju häid väikesi kingitusi ja soove näitavad seda, kui palju armastatakse oma riiki ja hoolitakse tema käekäigu eest.

Esseekonkurssi Eesti Vabariik 100 teemadel saab lugeda igati kordaläinuks, sest noorte kirjutatud tööd näitasid hoolivust ja austust oma maa vastu ning soovi selle arengusse panustada.

2017. aasta esseekonkursi kolme võistlusklassi võitjateks loeti:

Üldhariduskoolide VII–IX klassi õpilased

I koht	Hanna-Rea Err	Tallinna Rahumäe Põhikool	8. klass
II koht	Eva-Liisa Marran	Tallinna Rahumäe Põhikool	9. klass

Üldhariduskoolide X–XII klassi õpilased

I koht	Delis Pärnoja	Saaremaa Ühisgümnaasium	12. klass
II koht	Laura Viil	Toila Gümnaasium	10. klass
II koht	Elo-Mari Truupõld	Toila Gümnaasium	11. klass
III koht	Julia Tsupina	Narva Keeltelütseum	11. klass
III koht	Angelika Budanov	Toila Gümnaasium	10. klass
III koht	Georg Rudolf Sarap	Toila Gümnaasium	10. klass

Eripreemia hariduse väärtustamise eest

Tiina Theresa Gross	Noarootsi Gümnaasium	10. klass
Cristine Liis Krass	Viimsi Keskool	12. klass

Kutseõppeasutuste õpilased

I koht	Kairi Rakaselg	Kuressaare Ametikool
II koht	Kadriina Krüüts	Haapsalu Kutsehariduskeskus
II koht	Martten Maasik ja Kerttu Ploomipuu	Pärnu Kutsehariduskeskus
III koht	Dana-Ly Raja	Haapsalu Kutsehariduskeskus
III koht	Ramon Engman	Haapsalu Kutsehariduskeskus

Eripreemia parima kingituse eest Eesti riigi tulevikule mõeldes

Aleksander Sotnitšenko	Kehtna Kutsehariduskeskus
------------------------	---------------------------

ÜLDHARIDUSKOOLOIDE VII–IX KLASSI ÕPILASTE AUHINNATUD TÖÖD

Hanna-Rea Err

I koht

Tallinna Rahumäe Põhikooli 8. klassi õpilane

Mida mina kingiksin Eestile 100. sünnipäevaks?

Eestile on tema sajanda juubeliaasta eel palju kingitusi tehtud. Aga mida mina saan kinkida?

Kui nüüd tõsiselt mõelda, siis ma ei saa ju lihtsalt poodi minna ning osta sealt mõne ilusa kaardi, kuhu sisse õnnesoov kirjutada, ja siis selle koos kommikarbi ning lillekimbuga kingikotti pista. Aga mida saaksin siis mina oma kallile isamaale kinkida?

Eks ikka midagi, mis tuleb südamest ja mille loomisele ise kaasa aidata saan. Mina kingiksin Eesti loodusele puhtust ja tervist. Kuidas seda teha? Selleks peaksime kõik koos – mina, sina, minu sõbrad ja sinu sõbrad, ühesõnaga kõik eestlased ning eestimaalased – hoolitsema meid ümbritseva elava looduse eest. Ehk saab kingituseks ka jätta midagi tegemata: prügi mitte maha visata, puid mitte liigselt raiuda, põldusid mitte talluda ja metsloomadel lasta oma elu elada. Ka need loomad on oluline osa meie loodusest nagu oleme ka meie. Elame kõik koos, kõrvuti ja mõjutame üksteist. Vaat kui lihtne see kõik võiks olla!

Lisaks eelnevale kingiksin Eestile oma truuduse ja armastuse. Hoiaksin seda maad, kus olen sündinud ja üles kasvanud, elutarkusi õppinud, naernud ja nutnud, oma südamele lähedasena. Jätaksin meelde kõik, mis ta on mulle õpetanud ja õpetaksin seda ka järgnevatele põlvedele.

Kuid see ei ole ju kõik? Tahaksin Eestile selle suure ja tähtsa päeva puhul veel midagi kinkida. Sooviksin, et kõik ikka mäletaksid seda riiki, mille nimeks Eesti, et eestlased mäletaksid oma ajalugu. Kuidas seda teha? Kes seda saaks teha? Arvan, et selles saab osaleda igaüks meist, mäletades, mida koolis räägitakse ja rääkides seda edasi. Jäädvustades asju, mida oleme teinud ja jagades seda teistega, muutub see ju ajalooks. Rääkides meie minevikust, Eesti loost, inimestest, kes on sellest loost osa võtnud, tuletame kõigile meelde neid radu, mida mööda nad on kõndinud ning selle kaudu oma jälje ajalukku jätnud.

Igaüks meist on osa Eestimaast ja Eestimaa on osa meist. Igaüks, kes on kõndinud või ka üksnes sündinud Eesti mullal, on saanud osaks Eestist. Eestimaa on saanud ka osaks neist endist, meist kõigist, kuna siit minnes võetakse alati kaasa osake ning jäetakse osake endast meie isamaa maa ja taeva vahele. See kutsub meid alati tagasi, hoiab sidet siinsega. Osake, mis meiega kaasas, võib olla mõni mälestus, mõni tunne või hoopis muld, mis su jalatalla alla jäänud. Nii või teisiti kanname meie, eestlased, Eestit endaga alati kaasas – juba see võib olla üks suur kingitus. Meile ja Eestile. Me ei unusta seda maad, kus sündisime ja ta jääb alati

meiega kaasas käima. Hinges ja südames, meeles ja mõtetes, hoiakutes ja uskumustes, meenutustes ja mäletamistes.

Kui meie hoiame oma südames head kohta Eestimaa jaoks, andes selle kaudu osakese endast, võime kindlad olla, et ka siin, Eestimaal, on meile alati hea koht. Hoides Eestit endas, säilitame teda maailmale.

Eestimaa,
olen osake sinust,
nii nagu sina
oled osake minust.

Eestimaa,
kui jään mina,
jääd ka sina.
Nii nagu see,
kes oli enne,
kestab nendes,
kes tulevad pärast.
Nii nagu see,
kes on suurem,
säilib nendes,
kes on väiksemad.

Olen väike sina,
mu Eestimaa, –
kingituseks sulle
nagu sina oled
kingituseks mulle.

** luuletuse autorid on Hanna-Rea Err, Bärbel Luhari-Err*

Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?

Eesti on minu jaoks väga tähtis. See on minu kodumaa, olen siin üles kasvanud ning tänulik selle ilusa keskkonna eest, mis mind ümbritseb. Sooviksin Eestile selle eest tema 100. sünnipäevaks ka midagi vastu kinkida. Kinkide tegemine pole alati just kõige kergem, sest soovin, et need oleksid mõttega tehtud ja tähenduslikud. Seda, mida Eesti mulle tähendab, pole kahjuks võimalik füüsiliselt väljendada. Seega kingiksin oma südamest kõige ilusamaid soove.

Mulle on alati meeldinud Eesti lopsakad, rohelised ja ilusad metsad ning loodus, mis on alati värvikirev ja silmapaistev. Oktoobrikuu puulehtede krudisemine jalataldade all, kevadised laululinnud ja tärkav loodus, mõnusad külmad talvekuud ja just paraja soojusega suved on Eesti omapära. Soovin kinkida Eestile pikaks ajaks vapustavalt ilusat loodust ning et see ka sellisena kaua püsiks. Looduses on üles kasvanud palju eestlasi, tänu kellele on Eestist arenenud välja see, mis ta praegu on.

Eesti on meile kõigile kodumaa – meie üks ja ainus. Hooliv rahvas, kes hoiaks Eestit, oleks minu järgmine kink. Rahvast oleneb kogu riigi tulevik ja kui langetatakse häid otsuseid, püsib Eesti kaua-kaua. Kingiksin Eestile palju tarku mõtteid ning õigeid otsuseid tuleviku osas – need tagavad meie jaoks turvalisuse, mis on tugeva riigi juures tähtis osa. Turvalisus ja kodutunne igal pool Eestis ei jääks ka kinkimata. Soovin, et kõik saaksid tunda end turvaliselt Eestis ja elada siin täisväärtusliku ning pika elu.

Eesti eristub teistest riikidest oma omapärade, ainulaadsuse ja ilu poolest. Kingiksin alati kestvat eristumist muust maailmast, soovin et Eesti oleks edasi sama silmapaistev ja originaalne. Arvestades tänapäeval maailmas toimuvate koledate kriiside ja probleemidega, kingiksin pikaks ajaks rahu. Eesti on õrn ja teda tuleks hoida. Rahu on kõige võti. Jäädes rasketes olukordades rahulikuks, suudame kõik takistused ületada.

Siinkohal hakkabki minu pikk kinkide nimekiri lõppema. Eesti on mulle väga armas ning meie riik väärib kõiki kiidusõnu ja tunnustusi. Eestlastena oleme tugev rahvas, kes on suutnud Eestit hästi hoida ja loodetavasti jätkame samas vaimus. Meie riik võib ju maailmakaardil väike olla, kuid eestlaste südames jääb ta alati kõige tähtsamale kohale. Minu kodumaa on koht, kus võin end alati tunda koduselt ja kaitstult. Täna Sind, et oled pakkunud mulle nii lummava ja uhke koha, kus üles kasvada. Uhke on olla eestlane.

ÜLDHARIDUSKOOLOIDE X–XII KLASSI ÕPILASTE AUHINNATUD TÖÖD

Delis Pärnoja

I koht

Saaremaa Ühisgümnaasiumi 12. klassi õpilane

Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?

Kui kujutada Eestit inimesena, ei oleks ta kindlasti mitte oma eluringi lõpule lähenev väarikas vanainimene. Saja-aastane inimene on suure kogemuste pagasiga ning loodetavasti oma elu jooksul korda saatnud kõik, mida ta soovis. Kuid peaaegu 100-aastast Eestit näen kui nooruslikku, kiirelt arenevat ning suurte eesmärkidega riiki. Palju on veel ees. Eesti Vabariigi 100. sünnipäeva kingitus peaks olema sama uhke, kui see kõlab. Mida kinkida oma kodumaale nii tähtsaks päevaks?

Eesti on tulevikuriik, mille saavutused on eestlaste endi kätes. Ei saa loota, et ah, küll keegi teeb – ise peab tegema! Seepärast leian, et kodumaa tähtsa juubeli puhul võiks iga Eesti inimene saada innustust tegutseda, teha midagi oma isamaa nimel. Alustada võib ka pealtnäha väikestest asjadest: harida end Eesti ühiskonna ja poliitika teemadel, osaleda seltsitegevuses, käia valimas, olla kaaskodanike suhtes hoolivam ja rohkem abivalmis – need tunduvad küll pisikesed asjad, ent muudavad meie ühiskonna palju paremaks. Näen enda ümber järjest rohkem noori inimesi, kes on tahtejõulised, kes astuvad ellu enesekindlalt ning kelle tiivad on juba nii tugevad, et nad on võimelised avastama maailma ja seejärel kodumaale tagasi tulema. See on väga oluline, et kõigil Eesti noortel oleks see võimalus – reisida ja avastada maailma ning omandada seal haridust, kuna saadud oskused ja kogemused on hindamatu väärtusega siin kohapeal neid ellu rakendades.

Järjest olulisem on tegevus erinevates kodanikuorganisatsioonides ja -algatustes, kuna see rikastab kultuuri ning loob uusi väärtusi. Soovin olla vabatahtlik, teha abivajajatele head, tasu saamata, puhtalt positiivse emotsiooni pärast – see on mulle väga oluline. Tuleb osata ühiskonnas enda kõrval näha kaaskodanikke, kelle elu on mingitel põhjustel sattunud raskustesse, ja neid aidata. Mida rohkem panustada vabatahtlikku töösse, seda hoolivamat ning kaasavamata ühiskonda me loome. Paremat Eestit.

Kuna ma ei saa Eestile külla minna lillede ja tordiga ning talle sünnipäevalaulu laulda, tahaksin Eestile kinkida puhtalt oma anded, oma pühendumised, oma teadmised. Soovin pärast gümnaasiumi õppida õpetajaks ja selle ameti peal töötada, et kinkida Eesti lastele teadmised ja hea haridus, millega nad kasvavad tublideks eestlasteks, kellel samuti on oma riigile palju anda. Nii võiks mõelda iga noor eestlane ning väga suure väärtusega kingitus olekski see, kui nad kõik leiaksid endas piisavalt motivatsiooni ning tahet õppida, saada kellekski, mitte lihtsalt eksisteerida. Haridus on kõige olulisem väärtus, eriti väikeste rahvaste puhul. Kui eestlastel poleks rohkem kui sajand tagasi olnud usku hariduse ning kultuuri jõusse, poleks me oma riiki loonud, ja me ei tähistaks praegu ka lähenevat 100ndat juubelit. Õpetajaamet on alati olnud

tähtis ning väärikas ametikoht, hetkel näeb ühiskond vaeva selle positsiooni populariseerimisega, et Eesti lastel ei kaoks võimalus saada ka tulevikus head haridust, maailma parimat – seda tuleb väärtustada. Hoidke oma õpetajaid, kes teist hoolivad!

Eesti riik ongi peagi 100-aastane – väärika ajaloo, haritud ning kultuurse ühiskonna, tegusate inimeste ning lennukate ambitsioonidega väikeriik. See on tuleviku riik, kus kõigil on hea ja mugav elada, on nutikad digilahendused, mis pakatavad innovatiivsusest, on salliv ning teisi rahvaid austav ühiskond, kes on kõigile tublidele inimestele avatud, on kvaliteetne haridus koos maailma parimate õpetajate ning kooliõhkkonnaga. Lennart Meri on öelnud: "Eesti riik on kulukas ja Eesti riik on kallis. Ta on kulukas kodaniku rahataskule ja ta on kallis kodaniku südamele." Hoidkem Eestit südames ning väärtustagem igat hetke, milles elame!

Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?

Eesti saab 100-aastaseks ning see on oluline sündmus. Mõeldes sellele, mida kõike on Eesti mulle andnud, tekib tunne, nagu ma pole tänuks midagi teinud. Nüüd on õige aeg teha kingitus, aga mida kinkida ja miks?

Esimese asjana või tegevusena tahaksin kinkida puhta looduse. Olgugi, et see võib võtta kaua aega, teeb juba ainuüksi mõte sellest tuju rõõmsaks. Näiteks praegu metsas või pargis ringi jalutades näeb sageli maas vedelemas prügi: kas kilekotti, kommipaberit, plastkarpi, -pudelit või autorehvi. Kõik need lagunevad looduses kaua ja on nii loomadele, lindudele kui ka taimedele ohtlikud. Mõelda vaid, kui suudaksime puhastada ja taastada Eesti sood, rabad ja metsad, see oleks üks parimatest kingitustest, mida mina tahaksin ja sooviksin anda.

Teiseks kingituseks tahaksin korraldada üle-eestilise rahvatantsu- ja regilaulupäeva, milles osaleks kogu Eesti rahvas. See ei oleks nagu laulu- ja tantsupidu, vaid rahvatantsurühmad ja erinevad lauljad õpetaksid huvilistele pärimuslikke tantse ja laule. Muidugi on ürituse korraldamine ning valdade ja omavalitsuste nõusse saamine suur ja raske töö, aga sellest saaks harukordse, lõbusa ja omapärase elamuse. Nii tuleks rahvas kokku, suhtleks omavahel ning ühtsustunne kasvaks veelgi.

Kolmandaks kingituseks, mille annaksin, on ühislaul või -luuletus. Sellesse võiks iga inimene üle terve Eesti oma panuse anda. Sel moel sündinud laulu saaksime laulda kõik koos Eesti sünnipäeval ja kui võimalik, siis ka laulupeol. Laulu, millesse paneb oma panuse kogu rahvas, on raske kirjutada, sest peab arvestama paljude erinevate soovidega, aga lõppkokkuvõttes oleks see meile sama südamelähedane kui Eesti hümn. Luuletuse kirjutamisega on samad lood, selle võiksid illustreerida Eesti kunstnikud, kes on küll erinevate vaadetega, kuid suudavad koostööd tehes luua midagi väga erakordset.

Viimane, mida kingiksin, on armastus ja hoolivus. Eesti on pidanud üle elama palju sõdu, üks suuremaid nendest oli II maailmasõda. Varasemas ajaloos on Eesti olnud Taani, Rootsi, Vene, Poola ja Saksa võimu all. Vaatamata sellele on Eesti jäänud püsima rahva kokkuhoidmise ja armastuse tõttu. Meie kultuur on väga omapärane ning oleme seda hoidnud ja säilitanud nii palju kui võimalik, selleks on meil ka laulu- ja tantsupeod, kus laulame eesti keeles ja oleme eestimeelsed.

Puhas loodus, üle-eestiline rahvatantsu- ja regilaulupäev, ühislaul või -luuletus ning hoolivus ja armastus on asjad, mida kingiksin suurima rõõmuga Eestile 100. aastapäevaks, sest Eesti on mulle andnud pere, kodu, sõbrad ja kokkuhoidva rahva. Meie riik on kõike seda väärt ja rohkemgi veel.

Minu kodumaal on sünnipäev

Eestit ootab peagi ees tähtis sündmus – sajas sünnipäev. Eesti on minu kodumaa ja tema heaolu läheb mulle alati korda. Tunnen, et soovin Eestile omalt poolt midagi head teha. Usun, et ka paljud teised inimesed on mõtteid mölgutanud, mida Eestile selle tähtsa päeva puhul kinkida.

Tihti räägitakse sellest, et eesti keel on hääbumas. Siin elab palju teistest rahvustest inimesi, kes ei ole mingil põhjusel kas saanud või siis suutnud meie riigikeelt ära õppida. Samuti leiavad paljud noored, et parimaks eneseväljenduseks sobivad sellised tuntud keeled nagu inglise või vene keel. See tekitab olukorra, kus rahvas unustab ära ilusad eestikeelsed sõnad või ei tea nende tähendust. Kui keelt ei kõnelda, ei jõua ka sõnad inimesteni ning jäävad unustusehõlma. Ma soovin, et iga inimene annaks oma panuse keele kestmajäämisse. Usun, et kui kõik 1,3 miljonit inimest pingutavad, siis on selle imelise keele kõla kuulda siin veel 100 aastat.

Ma tahan, et kogu rahvas teeks Eestile ka ühise kingituse. Eestlased ei ole väga sõbralikud, nad on kinnised ja nendega on raske tutvust sobitada. Pealtnäha on Eesti rahvas vaikne ja töökas, mis võib tekitada väärarvamuse, et küllap on nad ka kokkuhoidvad. Nii see ei ole. Eestlased ei hooli oma kaasmaalastest. Neile ei meeldi, kui naaber on heal järjel või tal läheb elus hästi, see muudab nad kadedaks. Kui naabril läheb aga halvasti, on eestlastel palju, millest rääkida, seda muidugi seljataga. Ma soovin, et Eesti rahvas oleks rohkem kokkuhoidev ja toetav oma tegudes. Ma tahan, et nad mõistaksid nii üksteise kordaminekuid kui ka ebaõnnestumisi.

Kui kätte on jõudnud see tähtis ja kauaoodatud päev, siis ma heiskan pidulikult oma koduõuel sinimustvalge lipu ning suundun kooki sööma, mille olen küpsetanud vabariigi sünnipäeva puhul. Pärast koogisöömist sõidan oma kodukoha kaunitesse paikadesse, kus saan loodust imetleda. Ma naudin oma isamaa ilu ja võlu ning kuulan ära tema valu ja vaeva. Viibin sel päeval koos pere ja lähedastega, sest kokkuhoidmine ja mõtetes Eestiga olemine on üheks suurimaks võimaluseks tänu avaldada.

Ma ootan seda päeva pikisilmi. Usun, et kõik inimesed leiavad endale sobiva viisi, kuidas Eestile head teha või midagi kinkida. Loodan, et sellest tuleb üks tore ja meeldejääv sündmus. Soovin kõikidele ilusat sünnipäevaootust!

Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?

Mulle meeldib pühi pidada. Tundub, et need on erilised päevad, mil kindlasti juhtub midagi ebatavalist ja imelist. Sünnipäev on kõige olulisem päev, mille tähistamisel osalevad sünnipäevalaps ja tema kõige lähedasemad sugulased. Eestimaa sünnipäevapeol saavad osaleda kõik kodanikud, sest just meie olemegi kõige lähedasemad. Eestimaa aastapäeva tähistatakse 24. veebruaril. Just sel päeval aastal 1918 kuulutati riik iseseisvaks. See on kõige olulisem päev riigile, ning iga kodanik tahab talle midagi väärtuslikku ja meeldejäävat kinkida. On juba ammu teada, et kõige silmapaistvam on kinkida midagi ebatavalist.

Aga milline on see parim kingitus? Tundub, et see on keeruline küsimus. Tihtipeale tekib meil kingitust valides palju küsimusi. Kas kingitus sobib saajale? Kuidas saaja suhtub sellesse?

Kuid mida kinkida riigile? Iga kingitus peab kõigepealt rõõmu valmistama. Kingitus võiks isegi sümboolne olla.

Minu kingitus on seotud Eesti sümboolikaga. Üheks riigi sümboliks on lipp. Riigilipp koosneb kolmest horisontaalsest triibust. Rukkilillesinine tähendab taevast ja merd, must sümboliseerib mulda ja see on ka kuue värv, valge on aga lootuse ja puhtuse värv. Iseseisvaks riigiks kuulutamise päevast (24. veebruar 1918) alates võib meie trikoloori märgata vabariigi aastapäeval igal hoonel ja asutusel. Samuti on minu kingitus riigile seotud Eesti Vabariigi esimese presidendiga, kes oli Konstantin Päts. Just tema oli ja on esimene president, keda teatakse, austatakse ja mäletatakse.

Kingitust tehes pean oluliseks tihedat seost mineviku ja oleviku, vana ja uue vahel. Kingituseks on grafiti, sest seintele kirjutati juba ammu. Aegade jooksul on selle sõna tähendus muutunud, ning tänapäeval tähendab see linnakunsti. Grafiti on nii oleviku kui ka mineviku lahutamatu osa. Tahaks näidata, et grafiti pole ainult vandalismi akt, vaid pigem nüüdisaegse kunsti liik, mis võiks mängida tähtsat rolli ka riigi kultuurielus.

Kõigile meeldib kingitusi saada.

Mis siis saab Eestimaa juubeliks oma kodumaad armastatav kodanik?

Minu kingituseks on suur grafiti Jõeoru puhkealal asuva rannahoone seinal. Tahaks selgitada, miks ma valisin just selle koha. Esiteks, see on linnaelanike lemmikkoht. Teiseks, see paikneb Narva linna ajaloolises osas. Seega saavad minu kingitust näha nii kohalikud elanikud kui ka turistid. Minu idee on selline, et grafiti esiplaanil oleks kujutatud Eesti Vabariigi esimest presidenti Konstantin Pätsi. Tal on seljas must kuub, mis sümboliseerib Eestimaad. President vaatab päikesekiiri, mis näitavad valgust tulevikus. Tagaplaanil on aga kujutatud sinine taevast, mis on sama sinine nagu lipul. Paremasse nurka on kirjutatud, et see kingitus on pühendatud Eesti Vabariigi sünnipäevale.

Selle kingitusega tahaks ma rõhutada tähtsust mineviku ja oleviku vahel ning meenutada kodumaa ajalugu. Usun, et ka 100 aasta pärast tulevad sünnipäeva pidama kõige lähedase-

mad inimesed. Nad lähevad minu kingitusest mööda. Tänu grafitile muutub see päev nii Eestile kui tema kodanikele põnevamaks ja on häid üllatusi täis.

Kokkuvõtteks tahan öelda, et kingituse valimine osutus minu jaoks keeruliseks, kuid samas ka meeldivaks tegevuseks. Loodan, et minu kingitus jääb igaveseks Eestimaa südamesse. Mulle väga meeldib isetehtud kingitusi kinkida. Minu meelest toob selline kingitus palju häid mõtteid ning ka meie põlvkond saab nautida seda.

Millist äppi kasutaksin Eesti Vabariigi arendajana tulevikus?

Mina lootsin uue app'i, nimega EKK ehk Eesti Kuulsuste Kaart. See on väga põnev ja omapärane app. Arvan, et paljud eestlased kasutaksid EKK app'i. EKK app on väga kasulik kõikidele igas vanuses ja maailmanurgas elavatele inimestele, nad saaksid tänu sellele app'ile targemaks ja rohkem teada Eesti kuulsustest, nende loomingust ja tegutsemisest.

EKK app on Eesti kaardi kujuline, selle peal on palju erinevaid täpikesi, mis asuvad erinevates Eesti paikades ja on erinevat värvi. Näiteks kirjanikel ja luuletajatel oleksid sinist värvi täpikesed, lauljatel rohelised, sportlastel punased jne. Kui vajutada mõne täpikese peale, näitab see infot selles Eestimaa paigas sündinud kuulsuse kohta. Näiteks lauljate kohta saaks teada, kus ja mis aastal on nad sündinud, kus koolis käinud, kus bändis tegutsenud ning millised on nende laulud. Neid laule saaks otse läbi selle app'i ka kuulata.

Eesti kaardil on ka teist värvi täpid, mis tähistavad näitlejaid, ja annavad teada, kus filmis või teatris on nad näidelnud. Niisamuti saab neid filme ja saateid otse app'ist vaadata ning selleks ei pea eraldi minema arvuti või televiisori taha.

Selline app oleks kasulik ka koolitundides ja koduste tööde tegemisel, kui on vaja näiteks õppida tundma mingit muusikastiili ja teada, kes on Eestis selle stiili laulja ja esineja. Samuti oleks lihtne leida kirjanike kohta infot ning e-raamatuid alla laadida ja kohustuslikku kirjandust lugeda või audioraamatuid kuulata.

Selline app oleks kogu maailmas ka heaks Eesti reklaamiks. Teiste riikide inimesed saaksid Eestiga tutvuda tänu sellele app'ile. Neil oleks võimalus kuulata meie muusikat, nad saaksid vaadata filme (mis võiksid olla ka ingliskeelsete või venekeelsete subtiitritega), lugeda eesti kirjanike raamatuid, õppida tundma Eesti kaarti ning meie toredaid inimesi.

Seda app'i oleks võimalik arendada üha edasi, lisades sinna pidevalt uusi Eesti kuulsusi ja huvitavaid inimesi, keda on Eestis tegelikult väga palju, nt muusikud, sportlased, näitlejad, kirjanikud, professorid, doktorid jms.

Seda app'i oleks võimalik kohandada ka koolide ja lasteaedade jaoks. Sealt saaks õppida luuletusi, lugeda raamatuid, teha näidendeid ning õppida tundma proosakirjanikke ja luuletajaid. Ka Eesti vaatamisväärsused võiks sellesse app'i lisada.

Noored kasutaksid seda app'i kindlasti lihtsalt muusika kuulamiseks või filmide vaatamiseks ning vanemad inimesed saaksid teadlikuks sellest, mida noored kuulavad.

Mina arvan, et selline app oleks tulevikus väga oluliseks tööriistaks kõigile, kes tahavad midagi teada Eesti kohta või olla kursis Eesti inimeste tegemiste ja kuulsustega. Seda app'i saaksid kasutada kõik, nii noored kui ka vanemaealised inimesed, nii Eestis kui ka välismaal. Kõik saaksid Eestist rohkem teada.

Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?

Mina tahaksin kinkida Eestile tema 100. sünnipäevaks iseenda. Aga miks mitte? Ma olen ju tark, ilus ja hooliv. Õpetaja käskis "kastist väljapoole mõelda", ma siis mõtlengi.

Ma ei oma midagi sellist, mis oleks Eestile vajalik või lihtsalt hea kink. Võibolla ma lähenen sellele küsimusele valesti, ma ei peaks mõtlema, mida ma kingin, vaid keda ma kingin. Aga selleks, et kedagi kinkida, peaksin ma kedagi omama, kuid see oleks ebaseaduslik.

Kui ma ei saa kinkida midagi või kedagi, mis oleks Eestile vajalik, siis võiks kinkida midagi väikest, aga midagi sellist, mis näitaks üles austust ja hoolivust. Näiteks istutaksin ühe puu või looksin ühe ilusa luuletuse. Aga iga asja juures on üks "aga", mis ei ole erandiks ka nende kingituste puhul. Kui ma istutaksin puu, siis on väga suur oht, et keegi ei pruugi seda üldse märgata ja mu kink läheks raisku. Isegi kui ma paneksin selle pildi internetti üles, ei pruugi see tõmmata endale piisavalt palju tähelepanu.

Mida siis teha? Mul ei olegi midagi riigile kinkida... Kas riik üldse tahaks mu kingitust? Riik pole ju inimene ja ei saa mu kingituse üle rõõmu tunda. Üleüldse, kuidas ma peaksin riigile oma kingituse saatma? Ma saaksin saata kingituse parlamendile, presidendile või valitsusele, aga ükski neist pole riik. Kas riigile üldse saabki kingitust teha?

Kuna riik koosneb rahvast ja valitsusest ning mina olen osa rahvast, siis kas ma võin teha kingituse hoopis iseendale? Sest nagu Louis XIII armastas öelda: "Riik, see olen mina!". Kui nendest sõnadest lähtuda, siis võin ka mina lubada endale väikese kommikarbi, et tähistada Eesti 100. sünnipäeva.

Mida ja miks tahan kinkida Eesti Vabariigi 100. sünnipäevaks?

Mida sünnipäevalaps soovib? Mida ta vajab? Mis talle meeldib? Kingitusi tehes tuleb sellistele küsimustele vastata. Eestlastel on tavaks kinkida 10€ ümbrikus ujeda naeratuse saatel, aga seda teevad maksumaksjad meie armsale vabariigile igakuiselt, seega mõtlesin olla originaalsem. Tahan Eestile sünnipäevaks kinkida kooli. Ideaalse kooli. Olgu öeldud, et ideaal on justkui vari, mida pidevalt taga ajada, sest seda saavutada on võimatu, ent proovida tasub. Areng toimub nagunii. Mis on ideaalne kool?

Tulen tagasi kooli algse idee juurde, mis on anda inimestele teadmisi ja neid harida. Mida aeg edasi, seda rohkem on tulnud välja, mida kool juurde vajab, mida peaks vähendama ja mis on üldine kooli mõte. Kool on koht, kus ei peaks toimuma pelgalt teadmiste saamine ja faktide kuiv tuupimine, vaid kool peaks kasvatama lastest õnnelikud maailmakodanikud, kes tunnevad, kuulavad ja austavad ennast ning teisi. Kooli ülesanne ja prioriteet peaks olema noorte suunamine nende iseseisvumisel ning neid inspireerima ennast harima ja avastama.

Usaldusväärne, mugav, avatud – need kolm omadust peavad olema ideaalses koolis. Koht, kus saab end tunda vabalt, turvaliselt ja vajatult, on vundament loovusele, mis hakkab vohama eranditult igas õpilases ja õpetajas, kes seal on. Usaldus on kõige alus: selleks, et õpilane usaldaks õpetajat, peab usaldus olema vastastikune. Ka õpi- ja teadmistetahe on suurem, kui on rohkem usaldust üksteise vastu. Juulikuus toimunud Villevere haridusprojekt tõestas seda: usaldades saab kõike saavutada. Inimestevahelised barjäärid (õpilane-õpetaja, täiskasvanu-laps) kadusid ja hakkas toimuma looming ühise eesmärgi poole, milleks oli ideaalse koolisüsteemi saavutamine.

Juba mainitud suvises haridusprojektis käsitlesime ka õpetaja rolli. Jõuadsime huvitavate küsimusteni: mis on ideaalses koolis õpetaja ülesanne? Tuli välja, et õpetajaamet pole piisavalt atraktiivne ning noortel puudub soov saada õpetajaks. Kuidas muuta õpetajaamet kutsuvamaks? Andes neile rohkem vaba aega oma huvidega tegelemiseks ja õpilaste tundmaõppimiseks, et võimaldada individuaalsemat lähenemist. Kui oleks rohkem aega, oleksid nii õpilased kui ka õpetajad õnnelikumad, sest pingeid oleks vähem ja saaks keskenduda eesmärgile. Oluline on, et iga õpetaja saaks kasutada just talle sobivat õpetamismeetodit ning koostada oma õppekava, mis on hoomatavam, kui praegune haridusministeeriumi kava. Õpetajatel pole haridussüsteemis eriti palju mõjuvõimu, seega tuleks anda võrdne sõnaõigus kõikidele juhtkonnaliikmetele. See tähendab nii kokatädisid, koristajaid, direktorit, õpetajat kui ka huvijuhti. Kõikide hääl loeb.

Tulevikukandjad on noored ning kool on baas, mis neid seda tegema õpetab. Aegamööda vajab ka koolisüsteem uuendusi, et nii nooremad kui ka vanemad generatsioonid oleksid rahul ja õnnelikud. Kool kui kasvav organism areneb ja täieneb alati, seega ei saa määrata ühte kindlat ning püsivat süsteemi. Peab pidevalt uuenduste ja ajaga kaasas käima ning sobitama süsteemi kaasajaga.

Minu kingitus Eesti Vabariigile

Eesti riik on mulle väga kallis ning oma heale sõbrale tahaksin ikka midagi erilist kinkida. Seega minu kink armsale kodumaale oleks ideaalse kooli rajamine.

Kingi tegemisega on juba alustatud. Nimelt toimus suvel Villevere vanas koolimajas noortele suunatud hariduseksperiment "Ideaalne kool", kuhu oli kokku tulnud 16 noort Eesti eri paigust ja mitmed inspireerivad oma ala eksperdid. Nädala jooksul vesteldi haridusest, selle väärtuslikkusest ja murekohtadest ning tehti algust ideaalse koolimudeli loomisega.

12. juuli 2017. Kell on peagi saamas 7.30. Kiirustan, sest rong väljub iga hetk. Hinges valitseb ootusärevus – oleme ju sügisest saati teinud ettevalmistusi selleks, mis meid nüüd ees ootab. Tean, et mõne tunni pärast kohtun uute noortega, kellega veedan koos järgmise nädala, mõtestades lahti hariduse tähendust ning otsides ideid ideaalse kooli jaoks. Algul võib tunduda kuidagi kahtlane, et kuidas me ei tea, mis on haridus, ja kas me pole siis sellest kooli jooksul aru saanud? Aga võta näpust, süvenedes sellesse teemasse, avastame nii palju uut, millele pole varem mõelnud ja, olgem ausad – kui palju noori tänapäeval üldse on arutanud, mis on hariduse eesmärk? Ma arvan, et mitte paljud, sest me ei näe ju tihti peale vajadust süveneda millessegi, mis tundub olevat nii iseenesest mõistetav.

Kuid milline võiks siis üks ideaalne kool olla? Kõigepealt alustame sellest, et see võiks asuda looduse keskel ja heaks näiteks ongi Villevere vana koolimaja, mille juures askeldavad lambad, tolmavad kruusateed ja laiuvad heinamaad. Looduses viibimine on kasulik meie kehale, aga sama palju ka meie vaimsele tervisele. Ideaalses koolis võiks õpilastel ja õpetajatel olla suur vabadus kujundada klassiruumi nii, nagu neile meeldib. Juba selle võimaldamine annab noorele tunde, et temaga arvestatakse, tema arvamust tahetakse kuulda ja tal on õigus midagi muuta. Ja just siit tahan jõuda järgmise punktini, milleks on õpilaste kaasamine koolielu korraldamisse, s.t, et neile antakse võimalikult suur sõnaõigus kaasa rääkida, milliseid uuendusi vastu võtta, mida muuta vanades harjumustes, milliseid üritusi korraldada ning anda neile ka võimalus ise tunde läbi viia. Samuti võiks rohkem kaasata lapsevanemaid ning, miks mitte, korraldada näiteks ühiseid piknikke, kus osalevad nii lapsed oma vanematega kui ka noor õpetaja oma vanematega. Midagi täiesti uut, mitte järjekordne koosviibimine, mille peateemaks on klassiraha kogumine vms.

Koolitunnid võiksid olla võimalikult meeskonnatöö põhised, s.t, et ühiselt arutatakse teemat, selle vajalikkust, sellega seotud fakte ja arvamusi, et seeläbi anda lastele võimalus arendada ka oma suhtlemisoskust. Paraku on tänapäeval suur probleem just puudulik suhtlemisoskus. Olen korduvalt kogenud seda, et õpetaja on tahvli ees ja küsib äsja arutatud teema kohta küsimusi, aga klass on vait ja pärsib arutelu tekkimist. Kindlasti peaks koolis tegelema vaimsete teemadega, endale ja teistele tähelepanu pööramise oskusega, "minapildi" loomisega. Igal juhul peaks ideaalses koolis kujunema välja harjumus teha 10–20minutilisi meditatiivseid pause, et lihtsalt saada korraks eemale päeva jooksul kogunenud mõtetest, sündmustest.

Kooli kujundavad aga eelkõige inimesed. Milline peaks olema ideaalse kooli õpetaja ja õpilane? Õpetajal on ühiskonnas hindamatu roll. Õpetaja on keegi, kes kujundab meist haritud maailmakodanikud – olgu selleks arstid, ministrid, korraldajad, teenindajad, uued õpetajad. Õpetajad peaks saama samaväärset palka poliitikutega. Õpetaja peab olema vaimselt terve

ja tasakaalus elukogenud inimene. Elukogenud inimene ei pea olema kõrges eas, mõni vanem õpetaja ei pruugi olla üldse nii elukogenud kui näiteks noor õpetaja, kes on reisinud maailmas, tutvunud erinevate kultuuride ja inimestega – need kogemused on tähtsad meie aina rohkem globaliseeruvast maailmast. Ideaalne õpetaja oskab tuua elulisi näiteid, sest just tänu näidetele mõistame me paremini õpitut. Ideaalne õpilane on see, kes tahab osaleda õppeprotsessis, ta on aktiivne ja uudishimulik. Kui õpetaja näeb, et see, millest ta räägib, õpilasi huvitab, on positiivne tunne mõlemale garanteeritud. Ideaalset kooli luues peaks õpilastel ja õpetajatel olema läbi arutatud selge arusaam haridusest ja selle vajalikkusest. Oluline on, et neil oleks ühine arusaam ja visioon ideaalse kooli ideest.

Olen osalenud mitmetes projektides, aga just see projekt jättis mulle kustumatu mulje. Esiteks olen saanud endale uued toredad mõttekaaslastest sõbrad, kel kõigil on ühine missioon – muuta meie koolisüsteem veelgi paremaks. See nädal valgustas mind väga. Koos sõnastasime ka hariduse eesmärgid. Minu jaoks kõlavad need järgmiselt: "Hariduse eesmärk on kasvatada õnnelik maailmakodanik, kes koolist kaasa saadud vajaliku pagasiga saab hakkama iseseisvas elus ning kes soovib panustada ühiskonda." Usun, et Eesti Vabariigile võiks selline kingitus meeldida.

KUTSEÕPPEASUTUSTE ÕPILASTE AUHINNATUD TÖÖD

Kairi Rakaselg

I koht

Kuressaare Ametikooli SAT-15 õpilane

Millist ÄPPi kasutaksin Eesti Vabariigi arendajana tulevikus?

Viimaste aastatega on toimunud hüppeline tehnika areng. Eestis liiguvad tänavatel pakirobotid, nutiajastu kogub tuure oma kõikvõimsate telefonide, arvutite, droonide ja muu säärasega. Aina rohkem infot viiakse üle internetti ja see on ka koht, kus palju inimesi oma vaba aega sisustab. Sotsiaalmeedias levivad valimiskampaaniad erakondade vägevate lubadustega, erinevad püramiidskeemid, uudised ja meelelahutus, kahjuks samuti ka inimeste jahmatavapanevad appikarjed.

Ühel esmaspäeval jooksis televiisoris TV3-s saade „Kuuuurija“, kus räägiti kahest mehest, kes kohalikul omavalitsuselt abi ei saa ning nad peavad lisaraha kogumiseks tegelema erinevate tegevustega, et leib lauale tuua. Eesti staarblogija Mallukas võttis aga ette meeste abistamise: jagas sotsiaalmeedias nende pangakonto andmeid ja seega said kõik soovijad mehi rahaliselt aidata. Kahjuks on Eestis ka väga palju inimesi, kellel on mõni raske haigus ning keda riik ei toeta. Nendest kehvemad ei ole puudust kannatavad pered, kus elavad lapsed, kelle vanemate sissetulek on napilt suurem teatud summast, millest alates omavalitsus neid enam ei aita. Eesti puudustkannatavatele inimestele mõeldes hargnes mu peas lahti idee, kuidas kaas-inimeste abistamiseks ära kasutada eestlaste nutisõltuvust ja interneti laia levikut.

Minu äpp kujutaks endast rakendust, mida saavad hallata nii kohalikud omavalitsused kui Eesti enda kodanikud. Rakenduses oleks nähtav Eesti haldusjaotusega kaart, millele on inimestel võimalik kanda puudust kannatavate inimeste kaudne elukoht (isikuandmete kaitseks) ja sinna juurde lisada, millist abi inimene vajab. Näiteks raskelt haigel inimesel on vaja osta endale talveks küttepuid, kuid ravikulud on tohutult suured, lähedasi aitamas ei ole ja kohalik omavalitsus pole samuti võimeline aitama. Inimest külma jätta on ka patt, seega olekski kohalikul omavalitsusel võimalik kanda kaardile inimese asukoht ning omavalitsuse telefoninumber ja kirjelduseks „talvepuud“. Eesti inimesed saaksid nutiseadmega rakenduse alla laadida ja sealt kaardile tekkinud täpikese alt lugeda, et Eesti ühes alevis on inimene, kellel on talveks küttepuid vaja. Abistaja saab rakenduse kaudu omavalitsusega ühendust võtta, sealt küsida abivajaja telefoninumbri ja nii saaks kodanik soovitu. Kui inimene on abi saanud, on võimalik rakendusest abivajamine kustutada, vältimaks kümnete puukoormate õuele vedamist.

On lapsi, kes lähevad meie riigis kooli tühja kõhuga, auklike sokkide ja katkiste kummikutega, kuna nende perel ei ole võimalik uusi rõivaid või isegi toitu endale lubada. Ka sellised abivajajad on võimalik kaardile kanda, ja kuna väga suur hulk inimesi kasutab internetti, leiavad abivajajad kindlasti pääsetee. Usun, et kaardile tekiks palju täpikese just sinna, kus omavalitsus ei

saa või ei soovi oma inimesi toetada ja seega võiksid inimesed üksteist selle rakenduse kaudu aidata. Abivajajaid on teisigi: tulekahjus kodu või liiklusõnnetuses elutähtsa liikumisvahendi kaotanud inimesed, raskelt haiged loomad, kelle ravimine on üle mõistuse kallis. Nagu sotsiaalsmeedias näha, aitavad Eesti oma kodanikud üksteist kõiges: abivajajale tuuakse kasutatud mööbel, mis endal seisab, looma raviks annetatakse raha, et teine ikka ellu jääks jne. Näiteid on väga palju, kes sellest rakendusest abi saaksid.

Kaardile abivajaja kandmine on lihtne: ankeeti tuleb sisestada abivajaja andmed ja soov. Edasi tuleb esitada üleslaadimiseks taotlus, mille haldajad üle vaatavad. Rakendusse on vaja kindlasti kaasata haldajad, kes iga taotluse kaardil üle kontrolliksid. See aitab vältida pettureid. Kontrollitakse abivajaja omavalitsuste vms abiga üle, kas näiteks nimetatud piirkonnas elab selline inimene ja kas tal on majanduslikult raske olukord. Vastasel juhul võiks iga inimene postitada sõnumi oma näljahädast ja raskest olukorrast, kuigi tegelikult on elu korras ja tema järje peal.

Rakendusega sooviksin väga aidata neid, kes end ise aidata ei saa. Televisoris jooksev Kanal 2 sari „Kodutunne“ tegutseb samuti ligimese, eelkõige laste aitamise põhimõttel. Kui riik ei aita, aitavad inimesed ise. Rakendusega oleks abi saamine tunduvalt kiirem ja kergem. Pea igaühel on nutitelefon ja seega rakenduse tõmbamise võimalus. Üks pilk rakendusse ja kohe on võimalik näha, kas näiteks oma kodumaakonnas on kedagi, kes vajaks abi, mis ei pea alati olema materiaalne. Mõni vanainimene sooviks paar korda nädalas poes käimiseks abikätt või endale seltsi, et oleks keegi, kes temaga juttu ajaks ja üksindust aitaks peletada. Mõni võib-olla ei jaksa enam eriti käia või on ratastooli jäänud ja omab koera, kes sooviks jalutamist – jällegi saaksid inimesed appi tulla.

Meie ümber on palju inimesi, kes abi vajavad, ja me isegi ei tea seda. Rakendus aitab inimesi üksteisele lähemale tuua ning aidata neid, kes end ise aidata ei suuda või ei saa. Lihtsam on jätta poest üks ebavajalik pakk krõpse või komme ostmata ja see raha annetada rakenduse kaudu mõnele perele, kes tänu paarile eurole saab oma laste kõhu paariks õhtuks täis. Poleks vaja korduvalt paluda abi kõrgematelt asutustelt, kui lähikonnas elavad inimesed saaksid samuti aidata ja võib-olla isegi paremini kui riik ise.

Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?

Olen viimase aasta jooksul uudiseid lugedes tähele pannud, et Eesti rahvas tuleb igasugustele headele ideedele, mida Eesti Vabariigile kinkida 100. juubeli puhul. Näiteks 100 tasuta takso sõitu Mustamäe elanikele, EV100 kinkešokolaad ja 100 tervislikku retsepti. Nii proovin ka mina midagi Eesti Vabariigile kinkida.

Minu nimi on Kadriina Krüüts, olen 17-aastane ja õpin Haapsalu Kutsehariduskeskuses büroo-töötajaks. Ise elan Ida-Virumaal ja sõidan iga nädal kaks korda ~300 km, et omandada keskharidus koos kutseharidusega, et edasi õppima minna. Seega annan kõik endast oleneva, et Eestis oleks hea haridustase ja tulevikus saaksin endale tasuva töö. Võibolla kauges tulevikus olen ise tööandja ja pakun tööd Eestis elavatele inimestele.

Kavatsen kindlasti minna kohalike omavalitsuste valimistel ka hääletama, sest tean, kui tähtis võib olla just minu hää. Arvatavasti kavatsen tulevikus ka ise kandideerida kohalike omavalituste valimistel, sest vaadates nimesid, kes kandideerivad, on näha, et valdav enamus on juba kaugel oma esimesest noorusest, mõni üksik 20-aastane inimene kandideerib. Kuna noorte vaated muutuvad kogu aeg, tahaksin, et noored saaksid oma geniaalseid ideid ka teostada ja üleüldse, et ka neid kuulda võetaks. Tihti tulevadki noortel kõige paremad ideed, aga ka vanemaid inimesi on vaja, kes oskaks õpetada, kuidas nende arvates peaksid asjad käima ja see ei ole sugugi vale. Asi peaks olema tasakaalus.

Lisaks hariduse omandamisele ja valimistel osalemisele kavatsen ma tulevikus minna ka vabatahtlikuks erinevatesse organisatsioonidesse, sest mulle endale tundub (kuigi see ei pruugi nii olla), et iga aastaga inimesed nagu kaugeneksid üksteisest. Ma ei tea küll, miks see nii on, aga julgen arvata, et seda mõjutab väga palju internet, kus on nii mugav kirjutada helistamise või kokkusaamise asemel. Igaljuhul, tulles tagasi vabatahtliku töö juurde, ma tahaksin oma elus proovida võimalikult palju väga erinevaid asju teha ja vabatahtlik töö aitaks sellele kindlasti palju kaasa; suhtluse kohapealt saab kindlasti vabatahtliku tööga endale väga palju uusi tutvavaid ja võibolla isegi sõpru. Mulle meeldib aidata midagi selle eest saamata ja usun, et ükskord, kui mina abi vajan, on need inimesed, keda mina olen aidanud, just need, kes mind aitama tulevad.

Tulevikus tahan ma kindlasti käia palju reisimas, et ammutada inspiratsiooni teistest kultuuridest ja tuua need head ideed meie armsale kodumaale, sest alati annab midagi parandada. Kindlasti tulen ma Eestisse tagasi, sest tunnen, et kuulun siia ning tulevikus kavatsen ka oma lapsed siin üles kasvatada ja õpetada neile just meile omast eesti keelt.

Olles kasvanud maal, tean, kuidas seal jääb iga aastaga inimesi aina vähemaks ja ühel päeval, kui ei ole ka maal enam neid vanu inimesi, kes väikekohti alles hoiavad, siis ongi meie põlvkond linnastunud ja üha enam hakkame sõltuma teistest riikidest. Maaelu võib küll igav tunduda, aga tegelikult ei ole see sugugi nii, pigem on linnakorteris tegevuseta istumine igav, sest maal on alati midagi teha. Seega kavatsen mina jääda maale ja kasvatada niipalju toitu kui võimalik endale ise.

Leian, et tuleviku Eesti oleneb ka minust, seega proovin teha kõik endast oleneva, et meie riik jätkaks täisväärtuslikuna ka tulevikus. Ma aitan neid, kes seda vajavad ja neid pole üldse vähe. Loodan saada ka hea hariduse ja töökoha, et tulevikus olla oma lastele heaks eeskujuks ja juhendajaks. Võibolla tuleb mulle tulevikus veel mõni eriti hea hullus peale, mille abiga saan natuke meie väikest riiki toetada. Ma ei karda seda, et võiksin mõnes enda ettevõtmises põruda, sest raskused ongi selleks, et neid ületada.

Tulles tagasi selle juurde, mida ma soovin kinkida Eesti Vabariigi 100. sünnipäevaks, siis vastus sellele on lihtne – ühe aktiivse noore! Aktiivse noore, kes kavatseb tuleviks jääda oma juurte juurde Eestimaale. Tuleviku Eesti vormime just meie – noored!

Mida kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?

Eestimaal, sada aastat vabariiki, kümme tuhat aastat ajalugu. Vaatamata oma raskele ning keerulisele minevikule on meie riik suutnud püsima jääda, jättes igale eestimaalasele tükikese oma ajaloo. Ajalugu võib ka õpikutest lugeda, kuid igal perekonnal ning suguvõsal on rääkida ka oma lugu.

Meie oleme innovatiivsed tänapäeva noored, kes õpivad kolmandat aastat Pärnumaa Kutsehariduskeskuses infotehnoloogiat. Nii nagu meie eakaaslased leiame ka meie suurema osa informatsiooni võrgust.

Vahel tundub, et eestlased on inimestena üksteisest vaimselt kaugel, kuigi riigi pindala meie jalge all on väike. Ometigi seob meid kõiki rikas ajalugu – tükike minevikust, mis igat inimest kõnetab. See killuke on hetkel igaühe sisse maha maetud. Iga inimese lugu, tema mälestus, on oluline osa meie ühisest ajaloost.

Seetõttu kingiksime meie Eestile virtuaalse "tükikese sajast aastast", millega märgistada ühist minevikku. "Tükike sajast aastast" oleks virtuaalne keskkond, kuhu igaüks saab talletada oma perekonnavaloo. Need oleksid mälestuskillud, mida on vanematelt lastele edasi räägitud või mis on kirjutajaga lähiminevikus realselt juhtunud. Need moodustavad uusi ja uusi peatükke Eesti inimeste ühisest ajaloost. See oleks tänapäevases võtmes kopeerida Jakob Hurda ärkamisaegset üleskutset koguda ning talletada eeskätt rahva lugu ning vaimuvara. See annaks eestimaalastele võimaluse edasi kanda oma mälestusi, raskusi ning jagada oma rõõme või leida saatusekaaslast. Inimene, kes tahab oma lugu talletada, siseneb virtuaalsesse keskkonda, valib loo sündmuskoha ja kirjutab oma meenutuse nii, nagu see tema kõrvu on jõudnud. Nii saame näiteks üles tähendada oma lapsepõlve mälestusi ja meile tähtsaid hetki. Sirvijale avaneb interaktiivne kaart, kust saab valida loo vastavalt huvipiirkonnale. Sellega loome võimaluse luua uusi vaatenurki ja ärgitada noori oma ajalugu talletama. Seega tahame noorusliku power'iga hiivata meie halli ajaloolaeva ankru ja leida üles meie sinine usk ja lootus, must minevik ning valge vaimuvalgus mitte õpikutest, vaid elust enesest. Nõnda paneme aluse uuele ja pidevalt muutuvale rahva ajaloomälestusele, mille iga hetk, sündmus ning asukoht on igale indiviidile omamoodi tähenduslik.

Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?

Mis on Eesti? Eesti Vabariik on riik Põhja-Euroopas. Eesti piirneb põhjas üle Soome lahe Soome Vabariigiga, läänes üle Läänemere Rootsi Kuningriigiga, lõunas Läti Vabariigiga ja idas Venemaa Föderatsiooniga.

Eesti pindala on tänapäeval 45 339 ruutkilomeetrit, Teise maailmasõja eel oli see praegusest suurem. Kaugemas ajaloos oli nüüdne Eesti Vabariigi territoorium üks osa Liivimaa territooriumist ning kuulus osaliselt või täielikult Saksa, Rootsi, Vene, Taani või Poola koosseisu.

Eesti hümn on ilusaim hümn, see algab sõnadega "Mu isamaa, mu õnn ja rõõm". See on kõige ilusamini öeldud asi meie kalli Eesti kohta.

Eestlane on rahvas, kes on küll väga palju kannatanud, kuid on suutnud oma iseseisvuse säilitada. Ta teab, mida tähendab olla võõra võimu all. Ta teab, kuidas kannatasid tema esivanemad. Kuid eestlane on julge ja kaitseb nüüd vabadust iga hinna eest. Meid võib olla küll vähe, aga põhiline on see, et me oleme iseseisvad ja me säilitame seda kogu hingega.

Mis on kink? Kingitus ehk kink on vabatahtlikult, rahalist või muud hüvitist saamata, teisele isikule üle antav või antud vara (mis ei ole enne selle teise isiku oma). Kingitusi antakse tihti mingi erilise sündmuse või tähtpäeva puhul, nt sünnipäevaks, jõuludeks, pulmadeks, nimepäevaks, kooli lõpetamisel jne. Kingituse andmisega võidakse vältida armastust, sõprust, poolehoidu, tänu, suuremeelsust. Kingitus võib olla oma vara ja rikkuse teistele jagamise viis. Kingituse eesmärk võib olla kinkijast mälestuse jätmine. Kuid Eesti on riik ning mida kinkida riigile?

Minu nimi on Dana-Ly ning ma olen alles 17-aastane. Ma õpin Haapsalu kutsehariduskeskuses 2 aastat bürootöö eriala. Midagi suurt ma Eesti riigile kinkida ei saaks, sest olen noor ning mul pole kindlat sissetulekut. Eesti saab 100-aastaseks, olles seega minust 83 aastat vanem.

Kui ma oma eriala ära lõpetan, lähen edasi Tartu Ülikooli, et õppida seal õigusabi. Eesti riigi õigusabi on nõrk ning ma soovin sinna tohutult panustada. Ma soovin, et Eestis oleks hea elada ning inimesed ei koliks välismaale. Mina isiklikult jään Eestisse, sest Eesti on minu lühikese eluea jooksul mulle väga kalliks saanud. Eesti maastik ning sood ja mereäär on väga kaunid. Kõige kaunimad sündmused toimuvad ju alati mere ääres.

Praegu saaksin ma Eestile kinkida selle, et ma töötan loomade varjupaigas vabatahtlikuna. Mul on valus vaadata, kuidas loomad jäetakse varjupaika. Tulevikus soovin ma hakata vabatahtlikuna pakkuma hüljatud loomadele peavarju senikauaks, kui nad saavad endale oma kodu. Kindlasti kontrolliksin, kellele ma looma jätan, sest Eestis on palju ka selliseid inimesi, kes võtavad looma ja paari kuu pärast hülgevad ta. Kõige hullem kassipoegade hülgamishooaeg on sügisel, kui kolitakse välja suvilast ning jäetakse kassipojad kas sinna või visatakse lihtsalt naabri aeda. On ka sellised inimesed, kes võtavad endale suve alguses koera ning jätavad looma sügiseks maha. Mina ei teeks oma lemmikuga kunagi nii.

Ma saan Eesti riigile kinkida uusi kodanikke. Mul on tulevikus plaanis sünnitada vähemalt 3 last ning kasvatada nendest head Eesti kodanikud, kes hoolivad Eesti riigist ning kaitsevad seda nagu meie esivanemad. Samuti olen mina terve oma elu olnud Eesti riigi kodanik ning selleks ma ka jään. Eesti mehed võivad küll olla isekad ning kinnised, kuid neil on suur süda.

Ma läheksin ka vabatahtlikult kaitseväkke, kuid kahjuks ma ei saa. Kindlasti kaitseksin ma kogu hingest oma riiki ning see oleks suur kingitus, mida ma saaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks.

Eestile saaksin ma kinkida ka selle, et lähen vabatahtlikult metsa istutama. Seda ma olen ka juba teinud. Istutasin ligikaudu 20 puud. Kahjuks on nii, et metsalõikuse pärast jääb metsa aina vähemaks. See oleks kõige suurem panus, mida ma saaksin hetkel teha, sest olen ju alles 17.

Ma aitaksin ka vaeseid peresid, kelle sissetulek pole just kõige suurem. Ma läheksin appi kasvõi koristama, aitaksin lapsi hoida ning viiksin kuivtoiduaineid, et perel oleks kõht täis ning rõõmus meel.

Lõpetuseks ütlen, et ma kingiksin Eesti riigile hea kodaniku, kes aitab kõiki abivajajaid ning kaitseb oma kodumaa uhkust ning au.

Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?

Eesti saab juba 100-aastaseks, mis on suur sündmus nii meie kui ka teiste riikide jaoks, näiteks Soome, kes samuti tähistab oma sajandat sünnipäeva. See sündmus meenutab justkui autot, millel veeres miljon kilomeetrit ette ja mis kestab peale miljonit kilomeetrit veel kaua, kui seda hästi hoida. Seda võib nimetada ka Eesti üheks tähtsaimaks ajaloosündmuseks, sest paljud inimesed on Eestile kinkinud sünnipäevaks moodsaid ja huvitavaid ideid, ning valmistanud oma kätega midagi uut Eesti sünnipäevaks.

Kui nüüd küsida, mida mina tahaksin Eestile sajandaks sünnipäevaks kinkida, siis ma kingiks linnaku, kus oleks kujutatud Eestit kolmekümnendatel aastatel. Seal oleks majad, kus inimesed saaksid sees käia ja saaksid ise valida, millisesse tuppa nad tahavad vaadata või uurida, mis selle maja keldris või pööningul kolmekümnendatel hoiti. Seal oleks poed, kust inimesed saaksid osta kolmekümnendate kaupa ja veel muid huvitavaid esemeid.

Linnakus töötaksid inimesed, kes oleks ajastutruult riides ja pakuks inimestele nostalgilist elamust. Tänavatel seisaksid taastatud vanad autod, mida saaks lähemalt uurida nii seest kui ka väljast. Kindlasti oleks seal mõned loomad, mida inimestele näidata ja mida nad saaksid paitada, ning vajadusel teha ka väikse ringi pargis. Linnakus võiks olla ka kolmekümnendate kool, kus inimestel oleks võimalik külastada näiteks eesti keele tundi ja võrrelda, mis on aja jooksul muutunud.

Seda linnakut võiks nimetada ka teemapargiks, mis on põhiliselt avatud suvehooajal, ning kus saaks korraldada näiteks laatasid, autonäituseid ja muid nostalgiaga seonduvaid üritusi. See koht võiks pakkuda suurt huvi peredele, vanematele inimestele ja turistidele, ning eriti tore oleks, kui see pakuks huvi ajaloolastele. Selle mõtte oleks näidata nii praegustele kui tulevastele põlvetele, milline oli kunagi Eesti. Tänu sellele saaksid paljud ajalugu säilitada soovivad inimesed endale töö, mida võiks nimetada ka hobiks.

Nagu ma oma loo alguses ütlesin, kestab ka miljon kilomeetrit läbinud auto veel kaua, kui seda hoida, samamoodi kestab ka riik hoituna kaua. Mina soovin Eestile palju uusi ja meeldejäävaid sünnipäevakingi ideid.

Mida ja miks tahaksin kinkida Eestile 100. sünnipäevaks?

Mu kingitus Eestile tema 100. sünnipäevaks oleks uus auto, mille töötav nimi oleks Pegasus.

Auto esimese eksemplari valmistamine nõuaks palju mõtteaega ja uurimist. Esiteks, kuidas muuta see võimalikult stabiilseks, kui teha täiesti uus kere. Helistaksin ühele tuttavale, kellel on olemas vajalikke materjale ja tööriistu, ja kes lubaks ka enda garaažis töötada. Läheks vaja kergeid materjale ja sulameid, mis ei koormaks elektrimootorit üle ega nõuaks liiga palju ressursse. Elektrimootori mõte on hea selle keskkonnasõbralikkuse ja puhta kütuse kasutuse tõttu. Puhta kütuse all mõtlen ma elektrit või seda voolu, mida ta kasutab, millega on võimalik laadida autot. Kere oleks disainitud nii, et tuul ei segaks sõitmist ning see oleks valmistatud terase- ja alumiiniumisulamist, sisustus oleks tehishahast. Elektroonikaga tegeleksid palgatud spetsialistid. Pärast esimese mudeli presentatsiooni saaksime mina ja mu meeskond toetuse ja eraldi hoone, et veelgi täiendada ja arendada autot.

Selle auto eripära seisneb suhteliselt ökonoomses kütusetarbimises ja omalaadses disainis, mis ei aeglusta autot tugeva vastutuule puhul ning mis põhiline – auto oleks keskkonnasõbralik. See auto on nutikas, kiire ja hübriidne. Lisaks oleks masin eriline ka selle poolest, et ta võimas elektrimootor töötaks kaua ja turvaliselt. Hinna mõttes oleks see auto kättesaadav kesk- ja kõrgklassi inimestele, kes hindaksid selle automobiili universaalsust. Alguses oleks see auto ainult sedaan ja tehtud teatud koguses, kuid eduka müügi korral oleks võimalik valmistada ka muu kerega tüüpe, mis oleksid sama võimsad ja keskkonnasõbralikud.

Kümne aasta pärast oleks Eesti enda automark tuntud üle terve Euroopa, ning veel 5 aasta pärast juba terves maailmas. Endale nime teinud bränd võib võistelda selliste autotööstuse hiiglastega nagu BMW, Volkswagen ja Audi, või isegi ületada neid automüügis ja klientide usalduse poolest. See oleks Eesti majanduskasvu üks faktoritest, mis tõstaks Eesti hinnatud partneriks nii autotööstuses kui kogu majandusturul.

Viiekümne aasta pärast oleks juba näha, kuidas uus ja populaarne auto eemaldab inimkonnale ohtlikud tegurid, mitte lõplikult, kuid loodan, et siis ei ole nii palju loodusõnnetusi. Talv on talvel ja suvi suvel ning keskmine temperatuur tagasi stabiilsel punktil.

SISUKORD

Esseekonkursi juhend				4
Kokkuvõte esseekonkursist ja esseekonkursi tulemused				7
ÜLDHARIDUSKOOLOIDE VII–IX KLASSI ÕPILASTE AUHINNATUD TÖÖD				9
I koht	Hanna-Rea Err	Tallinna Rahumäe Põhikool	8. klass	9
II koht	Eva-Liisa Marran	Tallinna Rahumäe Põhikool	9. klass	11
ÜLDHARIDUSKOOLOIDE X–XII KLASSI ÕPILASTE AUHINNATUD TÖÖD				12
I koht	Delis Pärnoja	Saaremaa Ühisgümnaasium	12. klass	12
II koht	Laura Viio	Toila Gümnaasium	10. klass	14
II koht	Elo-Mari Truupõld	Toila Gümnaasium	11. klass	15
III koht	Julia Tsupina	Narva Kehtelütseum	11. klass	16
III koht	Angelika Budanov	Toila Gümnaasium	10. klass	18
III koht	Georg Rudolf Sarap	Toila Gümnaasium	10. klass	19
ERIPREEMIA HARIDUSE VÄÄRTUSTAMISE EEST				20
	Tiina Theresa Gross	Noarootsi Gümnaasium	10. klass	20
	Cristine Liis Krass	Viimsi Keskool	12. klass	21
KUTSEÕPPEASUTUSTE ÕPILASTE AUHINNATUD TÖÖD				23
I koht	Kairi Rakaselt	Kuressaare Ametikool	SAT-15	23
II koht	Kadriina Krüüts	Haapsalu Kutsehariduskeskus,	Büroo 16	25
II koht	Martten Maasik ja Kerttu Ploomipuu	Pärnu Kutsehariduskeskus	IT-15	27
III koht	Dana-Ly Raja	Haapsalu Kutsehariduskeskus	BT-16	28
III koht	Ramon Engman	Haapsalu Kutsehariduskeskus	T-16	30
ERIPREEMIA PARIMA KINGITUSE EEST EESTILE RIIGI TULEVIKULE MÕELDES				31
	Aleksander Sotnitšenko	Kehtna Kutsehariduskeskus	MT-17	31

HARIDUS- JA
TEADUSMINISTEERIUM

